

ÖRÖMHÍR

IX. évfolyam 3. szám

2022. május-június

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Virágok

A természet egyik csodálatos varázsa a számtalan formájú, színű és fajtájú virágok sokasága. A mezei virágok a játszótereken és parkokban legalább olyan szépek tudnak lenni, mint a kiskertek és virágos ládák pompázó virágai.

Mennyi mindent ki tudunk fejezni virággal! A tiszteletet, a hálát és köszönetet, az örömet és boldogságot, a gyászt és a fájdalmat. Csokorba kötve, vagy szálával adva, cserepesként, vagy vágott virágként, csomagolva, vagy a maga természetes egyszerűségében egyaránt szép tud lenni. Nem is annyira az a fontos, hogy szinte marokba is elférő picike virág, réten szedegetett és fűszállal átkötött, parkban tépett pipitér és gyermekláncfű egyszerű kombinációja, vagy szinte egész ölünköt betöltő hatalmas csokor. Nem ez határozza meg a lényegét és értékét, hanem hogy milyen szívvel adjuk át, helyezük el valahol díszként.

De azért annyi kritériumom mégiscsak szokott lenni, hogy „csak művirág ne legyen!”. Miért? Mert az csak mű. És nehogy már tényleg elhites-sük magunkkal, hogy szebbet tudunk alkotni, mint a természet által minket megajándékozó Isten teremtette virág!

Gyermekkoromban hallottam egy énekben, ami arról szól, hogy az élő zene mennyivel szebben hangzik és több érték van benne, mint a mesterséges, elektronikus, gépi zenében, és aztán azóta is szoktam idézni, dúdolni: „csak azért is, bocsássa meg, nekem a világ, megsiratom a romantikát. Tiszteltetem az elektronikát, a művirág nem igazi virág!” És ezt én is így gondolom. Ezzel lehet egyet nem érteni, de az is csak egy álláspont lesz, miként az enyém is.

A ballagások, bérnyálások során sokakat láthattunk virággal a kezében

kedveskedni a szeretett személynek. Mi is egy érdekes csokrot állítottunk össze.

Azért is különleges ez a mostani lapszám, mert sokféle interjú kerül publikálásra benne. Miként a természetben a virágok, ők is más-más időben bontják virágukat, különbözőképpen tudják megmutatni a szépséget. Egyenként is érdekesek, de így, csokorba kötve meg talán még mutatósabb, hogy milyen gazdag és változatos emberi történetek vannak.

Így hallhatunk egy tavaly itt járt zenész vallomásáról, egy virágkötő gondolatairól, egyházközségünk egyik

tagjának sorai arról vallanak, miért tartja fontosnak, hogy templomunkban legyen virágdíszítés, beszélgetés olvasható egy olyan honfitársunkkal, aki nemrégiben vehetett át állami kitüntetést. Mindezt pedig masniként fogja át templomunk kincsei rovataunkban a virágózással kapcsolatos kellékeink. Az így kapott csokrunkon a bokréta, hogy rövid beszámolót olvashatunk arról, hogy a bazitai templom környékének rendbetételénél miként folyt a munka, hogy a díszítés nemcsak úgy történik, hogy belülről virágozunk, hanem kívülről is rendezgetjük a kertet.

„Legyen bennünk szeretet”

Dr. Hóbor Erzsébet, jogász, helyettes államtitkár, a ZM Közigazgatási Hivatal egykori vezetője, Zalaegerszeg díszpolgárával beszélgetett János atya a közéleti szerep, a hivatás és a hit kérdéséről.

– Kedves Erzsike! Amikor nyugdíjba vonultál, az akkori polgármester a következőket mondta rólad: „magas szakmai tudás mellett a figyelmesség, a mások iránti szeretet, a segíteni akarás jellemezte. Nemcsak hivatali ügyekben, hanem magánéleti problémákban is segíteni tudott munkatársainak, embertársainak.” Mi is valóban így ismerünk téged! De hogyan sikerült ennyi feladatra koncentrálni, példásan helytállni?

– Nagy szeretettel köszöntök mindenkit. Nem könnyű egy hosszú életútra visszatekinteni. Az a sok minden, amit a civil életemben és amit a hivatásomban magam mögött tudhatok, azt annak a számlájára írhatom, hogy ilyenek születtem és ilyenek neveltek. Amikor már közelebbi kapcsolatba kerültem a hittel, akkor a legnagyobb hatással Szent Pálnak a korintusiakhoz írt első levelének sorai gyakoroltak rám mély benyomást, mely sorok arról szóltak, hogy minden elmúlhat, de három dolog, a hit, a remény és a szeretet túlél mindent. (vö. 1Kor 13,13).

Én mindig ennek a mondatnak a tudatában éltem az életemet, hogy a remény hal meg utoljára és soha ne adjuk fel és bármit csinálunk, azt tudjuk hittel csinálni. És, hogy ami soha nem múlik el, az maga a szeretet. Hogy legyen bennünk szeretet, amit kisugárzunk. És amennyit kisugárzunk, annyit egészen biztosan vissza is kapunk. És úgy érzem, hogy az immáron hetven év fölé nőtt éveim számai is azt bizonyítják, hogy ez mind igaz.

A közigazgatási munkámat, akárhol kellett helyt állnom – hála a Jóistennek – nagyon szerettem. Hittem abban, hogy ez egy értelmes munka, széles társadalmi kapcsolatokkal, sok emberrel, polgármesterekkel, jegyzőkkel, önkormányzatokkal és tovább nem is sorolom. És amellett – régi kifejezéssel élve – társadalmi tevékenységként folytattam, az ugyancsak erről győzött meg.

Hiszen '92-ben velem együtt hét nagyon lelkes, elkötelezett személlyel megalapítottuk a zalaegerszegi Máltai Szeretetszolgálatot, amely mindmostanáig működik. 13 évig voltam az Egyházmegyei Karitás, tehát a mindkét megyét, Vas és Zala megyét érintő Egyházmegyei Karitás kuratórium elnöke, Konkoly István püspök úr felkérésére. Ami megint hihetetlenül fáradtságos, de csodálatos eredményekkel járó munkát jelentett.

Évekig voltam a zalaegerszegi Mozgássérültek Egyesülete kuratóriumának a tagja. '92-ben társaimmal együtt megalapítottuk az Első Magyar-Dán Termelőiskolát, ahol az élet perifériájára jutott gyerekeknek próbáltunk – és sikerrel is jártunk – nyolc osztályos szakmát és végzettséget biztosítani. Ez több mint 30 éven keresztül működött. Ez szintén egy hosszú, évtizedeket felölelő idő-

szak.

És végül, sorban csak azért utolsónak említem, mert az aktív éveimen túllépő munkám volt: Hét év kemény helytállása többekkel, hogy a Zala Megyei Szent Rafael Kórház megkapja ezt a nevet, hogy ne csak egy általános „megyei kórház” elnevezése legyen, és hogy újból létesülhessen kórházkápolna. Amely valamikor állt, sok zalaegerszeginek kultikus építmény volt, '74-ben lebontották, és elhatároztuk, hogy ezt valahogyan pótolni kellene. És nagy örömünkre szolgált, amikor az avatására, átadására sor került.

Azért tudtam mindezt megcsinálni, mert talán így csokorba foglalva, mindamelllett, hogy az utolsó 15 aktív évemben a Zala Megyei Közigazgatási Hivatalt vezettem, nos azért tudtam mindezt megtenni, mert úgy érzem, hogy a Jóisten mindehhez kitartást, hitet, erőt adott. Volt egy csodálatos család mellettem, mögöttem, akiket én magam is nagyon próbáltam ellátni és kényeztetni, de egy biztos tudat volt a férjemnek és két nagy fiamnak a mellettem való kiállása, helytállása.

– 2022. március 24-én méltó elismerésben részesültél. A Magyar Érdemrend Középkeresztje kitüntetését vehetted át a magyar Parlamentben. Milyen érzések fogalmazódtak meg benned az elismerés kapcsán?

– Az első meglepetés az az volt, amikor a 73. születésnapomat követően levelet kaptam Semjén Zsolt miniszter-

elnök-helyettes úrtól, aki közölte velem, hogy magas rangú állami kitüntetésre terjesztettek fel, nyilatkoznom kell, ha odaítélik, átveszem-e? Boldog örömmel válaszoltam, hogy igen, átveszem. De arra nem számítottam, hogy ilyen hihetetlenül magas rangú elismerésre vagyok kiszemelve.

Az átadás napján a Parlament kupolacsarnokában ültem, és a magas és nagy termetem ellenére egy kicsi kis pöttynek éreztem magam, amikor megláttam, hogy azok a művészek, tudós emberek, közéleti személyiségek, sportolók, akik ott ülnek előttem és mögöttem, és mind a kitüntetésre vártak, édes Istenem hogy kerülök ilyen magas rangú személyek és magasan kvalifikált munkát végzettek társaságába? Csak egy-két nevet hadd mondjak: előttem két sorral Zoboki Gábor, a híres építész, aki Kossuth-díjat kapott, az Opera Ház, a MüPa, a Karmelita kolostor, stb. gyönyörű építészeti munkája okán; Rátóti Zoltán, aki akkor, amikor én még aktív, közigazgatási hivatal vezető voltam, Magyarföld, kicsi kis településünk polgármestere volt és megálmodta a híres fatemplomot, amely mára egy kultikus nyári találkozási, kulturális hely; mögöttem Szilágyi Áron, háromszoros olimpikon; a Liu testvérek, melletttem közvetlenül Konkoly Norbert moszkvai nagykövetünk; utána Baán László, a Liget-projekt kormánybiztosa, Ókovács Szilveszter a Magyar Operaház főigazgatója; Láncai András professzor úr. Szóval valóban egy pöttynek éreztem magam.

De tudtam, hogy majd rám kerül a sor, hiszen ültetési rend szerint szólítottak ki bennünket. Laklót Aladár színművész úr olvasta fel a méltatásomat. Könnyekig meghattott. Végül is a közel négy évtizedes közigazgatási munkám elismeréseként és a város és a megye közigazgatási területén kifejtett munkám elismeréseként kaptam. Ketten voltunk csak vidékiek. Egy veszprémi doktor úr, meg én a zalai jogász. Mi vittük bele a vidék tisztességét ebbe az elismerésbe. Mert túlnyomó részt budapestiek voltak.

– **Hívó ember vagy. Hogyan segítette a hit élet-utadat?**

– Nekem a hit mindig hihetetlenül nagy kapaszkodót jelentett. Persze itt is azzal kell kezdenem, hogy így neveltek kis koromba', hogy vasárnap templomba jártunk, hogy elsőáldozó voltam, hogy bérmálkoztam, hogy nekem teljesen természetes volt még a '70-es évek elején is, amikor azért árgus szemmel nézték, hogy ki megy templomba, ki hogyan vallja meg (megvallja-e egyáltalán) a hitét, hogy ez soha ne hagyjon el, ne csak polgári esküvőm legyen, hanem templomi is, ahol ugye a szoros családi kötelék szerint akkor már a férjem pap bátyja adott össze bennünket. Én nem szégyeltem elmondani, hogy minden nap imádkozom, kérem a Jóisten segítségét, hogy családomat, jómagamat, hazámat, miniszterelnökünket segítsen meg! Ez nekem teljesen természetes.

– **Nehéz napokat él meg most az emberiség: járvány, háborúk, sorolhatnánk. Mít üzensz a ma emberének, különösen a fiatal generációnak?**

– Üzenetet megfogalmazni a mai világban nagyon nehéz. Egy 75 év körüli embertől a mai fiatalok nem is biztos, hogy szívesen fogadnak bármit. Számomra, ami ebben a rendkívül nehéz helyzetben a legfontosabb, az azért való napi imádkozás, hogy tudjon a mi országunk kimaradni a háborúból, hogy a mi fiataljainkat ne vigyék a harcmezőkre. Mert ez látszatra ugyan két ország egymással való vitája, de azt gondolom, hogy aki egy kicsit is érti a világpolitikát, az tudja, itt világrendek egymás ellen folyó harcáról van szó. A fiataloknak én azt üzenném, hogy legyen bennük annyi hazájuk iránti elkötelezettség érzése, hogy ismerjék meg ennek a több, mint ezeréves nemzetnek a történelmét! Hogy tudjanak büszkén gondolni arra, hogy mit jelent magyarnak lenni, mit jelent magyarként ebben a több, mint ezer évben tisztességesen helytállni. Nem kell, hogy óriási nagy dolgokat tegyenek, hanem a mindennapi munka alázatával és tisztességével tudják megélni hittel – lehetőleg minél többen elkötelezett hittel – az életüket.

„A zene számomra egy csoda”

A tavalyi nyár folyamán sok látogató érkezett templomunkba. Voltak, akik csoporttal érkeztek, mások egyénileg jöttek és léptek be hozzánk. Sok környékbeli gyermeket, unokát sétáltatva, a kisgyermek kíváncsisága miatt lépték át a templom küszöbét, míg mások „csak úgy”, miközben erre jártak, úgy gondolták betérnek, megnézik belülről is, miféle templomunk van. Augusztus közepén St. Martin zenész járt nálunk, akinek a koncertjére zsúfolásig megtelt a templomunk. A szaxofon és pánsíp művésszel ezen alkalomból készült interjúnk.

– Sokakat meglep a neve, St. Martin, honnan jött ez a művész-név?

– A polgári nevem Szentmártoni Imre, örökség édesapámtól, hisz ő is ezt a nevet viselte. Harminc évvel ezelőtt léptem fel először, mint St.

Martin. A nevből adódó rövidítés főként a külföldi koncertezést, megjelenést segítette, könnyítette. Tény, hogy mind a mai napig sokan rákérdeznek a művésznév eredetére, de szerencsére sokan elfogadták. Még úgy is, hogy nem ismerik a hivatalos nevemet.

– Ki az, aki elindította a zenei pályán és ki az Ön példaképe?

– Sokat köszönhetek a családomnak! Már hat évesen engedték, támogatták, hogy zenélni tanuljak. Természetesen akkor még nem a stílusok és előadók varázsoltak el, hanem a városi katonai fúvós zenekar. Volt két meghatározó gyermekkori élményem, amelyek megerősítettek és tereltek a zene felé: Zsoldos Imre, a kor egyik jeles trombitaművésze, a másik az üvegtörök film zenéje, ami lenyűgözött és szinte azonnal eldőlt, hogy a szaxofonnal közös lesz a jövőnk. A hangszeres előadók közül még az

értéket és példát adó Michael Franks, Steve Gadd és Bill LaBounty munkássága.

– „A név kötelez” – tartja a mondás. Jelent önnek a küldetésében valami pluszt Tours-i Szent Márton példája?

– Azt hiszem, a legismertebb keresztény szent történetét a nagylelkűségről a kettéhasított katonaköpenyről szinte mindenki ismeri. A család, a neveltetés determinálja az ember hozzáállását a szociális ügyekhez. Szerintem édesanyámnak és édesapámnak az egyik öröme, örömszerzése a másokon való segítség volt. Legyen az családtag, barát vagy idegen. Mindig azt mondták, nem erény, hanem kötelesség a nehéz helyzetben lévők mellé állni. Számomra ez egy nagyon erős erkölcsi iránytű. Szerintem az emberek élete az ilyen, segítő kapcsolatokban tud kiteljesedni.

– Játzott Ön már luxus hajón, kastélyban, cseppkő-barlangban is. Az előadás után volt egy hölgy is, aki megkérdezte, hogy miért pont templomban adott koncertet? Miért tartja fontosnak, hogy szakrális térben is megszólaljanak zenéi?

– Már pályám elején is szívesen koncerteztem a nem kimondottan zenei eseménynek épült terekben. A helyszín mindig képes más, egy új dimenzióba emelni a zenét. Hiszem, hogy a művészet szakrális eredetű. A repertoáromban sok örök érvényű, mély érzésű, klasszikus dal szerepel. Egy templomban jelentős dolgokat lelhetünk falakon belül, egyetemes gondolatokat, építészeti-, művészeti tudást, kreativitást. Ezek a szerzemények a hit, a vallás kontextusában képesek sokkal mélyebbre hatni, a lelkeket megérinteni.

– Amikor először meglátta a templomot, belépett, körülnézett, mi volt az első benyomása?

– A hatalmas, letisztult, hajó formájú monumentális belső Noé bárkáját juttatta eszembe. Ebben a templomban nem a freskók, szekkkók, faragványok viszik el a tekintetet. Az élmény, az elcsendesedés, az alázat érzése jelen van, a tiszta erős hit pedig generálja. Ezt a koncert alatt tapasztalni is lehetett. Mondhatom, hogy a zalaegerszegi koncertet, a kö-

zönség reagálását életem egyik élményeként tartom számon.

– Sokan ellátogattak a koncertre olyanok is, akik amúgy esetleg nem vallásosak. Ön szerint a zene miként tud bennünket közelebb vinni Istenhez?

– A zene számomra egy csoda, a lételemem. Képes az embereket egy nevezőre hozni vallástól, politikától, társadalmi hierarchiától függetlenül. Szokták hídnak is nevezni a zenét. Képes összekötni földrészeket, világokat, a profánt a szakrálissal, képes embereket eljuttatni más dimenziókba. Egyszer egy idős régiségkereskedő, akihez véletlenül betértem, azt mondta, hogy „ti zenészek, létra vagytok nekem ég és föld között”.

A zene varázsa az, hogy képes megőrizni a világból azt, ami már elveszni látszik. Hogy szavak nélkül is értjük és végtelen szabadsággal képes megajándékozni. Egy ilyen koncerten a vallást nem gyakorlókat is megérinti a szakralitás.

– Inkább a felnőtt és idősebb korosztály képviseltette magát a koncerten. Miként lehetne megszólítani a fiatalokat, hogy ők is hallgassák meg a klasszikus hangszeren megszólaló zenét?

– Szerencsére nekem több pozitív tapasztalatom is van. Sokszor találkozom fiatalokkal. Nagymama, nagy-

papa édesanya elhozza az unokát, gyermeket. Szülőkkel jönnek, ott vannak a tizenéves gyermekek. Szerintem pont így lehet megszólítani ezt a korosztályt, hogy a szakrális térben koncerteket rendeznek. A szaxofon nem kimondottan klasszikus hangszer, hisz jazz-ben, a szórakoztató zenében is ott van. Egy profán hangszer megjelenhet a szakrális térben, hogy elhangozhatnak igényes, de könnyedebb, – ahogy szokták mondani: emészthetőbb – zeneszámok, szerintem ez segítheti a fiatalok elérését! Természetesen családi szokások, példák és az edukációs rendszer is sokat tehet ezért, hogy a fiatalok ízlése, kíváncsisága szélesebb körű, befogadóbb legyen akár.

– Több hangszerrel is megszólaltatott az este folyamán. Van-e amelyik különösen is kedves Önnek?

– Természetesen a szaxofon a szerelem! A pánsíp húsz évvel ezelőtt érkezett az életembe, örömmel játszom ezen a hangszeren is. A koncert alatt megszólalt a furulya is, de mégiscsak a fókusz a háromfajta, szoprán-, alt-, tenorszaxofonon van. A zene számomra nemcsak igény, hanem szükség. Mindegy is, hogy melyik hangszeren, de szeretem, csakhogy játszassak, csakhogy zenélhessek!

„A virágcsokornak mindig van üzenete”

Anyák napja alkalmából találkoztunk legutóbb, amikor megszólítottam Tóth Beátát, a Clivia virágbolt eladóját, hogy egy beszélgetés erejéig majd zavarhatom-e. Akkor azonnal igent mondott és azóta sem tántorodott el szándékától. Köszönjük.

– Nagyon jól eső érzés, amikor már, mint ismerőst köszönthetnek a boltban, integetve üdvözljük egymást az utcán, vagy már a telefonban sem ismeretlen a másik ember hangja. Ön mióta él itt a kertvárosban, hogy látja az itt élőket?

– A kertvárosban – néhány évet leszámítva – születésem óta élek, a szüleim a mai napig is itt laknak. Ide jártam óvodába és általános iskolába is. Házasságkötésemet követően Bocföldre költöztem, született két gyermekem és a GYES mellett kellett egy kis kereseti kiegészítés: építkezés mellett rózsatövekkel foglalkoztunk, majd az egerszegi piacon árultuk őket. Később így jött a gondolat, hogy virágokkal, virágkereskedelemmel is foglalkozhatnánk. Mindig is lenyűgözött ennek a szakmának a szépsége. 1997-ben nyitottuk meg üzletünket a kertvárosban. A városrészt egy családias jellegű, a belvároshoz képest nyugodt életkörülményeket biztosító városrésznek tartom. Immár 25 éve a kertvárosiak szolgálatában és remélem, megelégedésükre dolgozhatunk.

– Nem egyedül van az üzletben, van munkatársa, Kovács Anikó, sőt korábban egyik hittanosunk is be-be segített Önnek. Olyanok így mint a különböző vi-

rágok, amit csokorba kötnek. Könnyű a virágkötő szakmában együtt dolgozni, vagy jól meg kell válogatni, hogy az ízlésvilág is egyezzen?

– 2016 óta Anikóval ketten visszük ezt a kis vállalkozást, nagyon jó, ügyes, türelmes, szuper kolléganő, jól kiegészítjük egymás munkáját. A munkánk egyben a hobbink is lett.

– „Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet” – tartja a mondás. Ön hogy látja, van még üzenete a virágnak, az ajándékozásnak, a szeretet ilyen formájú kifejezésének, vagy kiveszőben van ez a gesztus?

– Szépen, az alkalomnak megfelelően elkészített virágcsokornak mindig van üzenete, mivel jó érzés egy ilyen adni és kapni. A virág már történelmi idők óta az ajándékozás elengedhetetlen kelléke. A mai, nehéz időkben azonban nem mindig és nem mindenkinek van arra lehetősége, hogy a megemelkedett árak mellett igényes virágcsokrot vásároljon. Egyre több az olyan ember, akinek erre már egyre kevesebb pénze jut. Aki igényes virágkötésmunkát keres, az továbbra is csak a virágboltban találja meg ezeket, legyen szó éppen születésnapról, névnapról, esküvőről, magáncélú ajándékozásról, gyászról, kegyeleti dolgokról.

– Minden templomnak így a mi templomunk díszítésében a virág meghatározó szerepet tölt be. Mit gondol, mit tud hozzáadni a virág a templomhoz, az épített értékhez?

– A virág a templomban is fontos szerepet tölt be az alkalomnak megfelelő díszítések céljára. Az alkalomhoz illő virágdíszítés pl. egy esküvőt feledhetetlenné tehet, egy temetés esetén a résztvevők bánatát enyhítheti, vagy a nagy egyházi ünnepek alkalmával a megfelelő ráhang-

lódást biztosítja a hívek számára. A virág látványa az emberek szívét melegséggel tölti el. Ezúton is szeretnénk megköszönni azt a bizalmat, szeretetet, ami felénk irányul a vevők részéről.

KÖZELRŐL Interjú Kéry Henriettel

„Templomunk is legyen szép ruhában”

– Kedves Henriett! Négy éve vagyunk munkatársak. Sokan úgy ismernek téged, hogy a Plébániai Hivatalban találkozunk veled, kérik segítségedet ügyeik intézésénél. Munkaidőd és munkaköröd bővítésével azonban vállaltad, hogy azokon túl még a templom virágozásában is vállalsz feladatokat. Miért tartod fontosnak, hogy igényes virágozás legyen a templomban?

– Valóban a hívek nagy része a plébánia hivatalból ismer, hisz ez az elsődleges munkaköröm. A templom virágozása két éve lett hivatalosan is része a munkámnak, de sokkal korábban elláttam már ezt a feladatot. Pappné Kati volt ebben az elődöm, de amikor egészségügyi okok miatt abbahagyta, Robi atya templomi hirdetésére figyelt fel először édesanyám. Kimondottan ő vállalta ezt az önkéntes feladatot, de egyértelmű volt, hogy segítek neki benne. Aztán szép lassan nekem is annyira megtetszett, hogy már inkább az én kezembe került a munka nagy része. Persze anyu most is sok mindenben segít, sőt a lányok is sokszor velem tartanak. Nagyon megszerettem és magaménak érzem ezt a dolgot. Fontosnak tartom, hogy mindig valami szép dísz legyen a templomban, hisz a Jóistennek mutatjuk be áldozatunkat az oltárnál, amibe imáink mellett a virágok is beletartoznak. Ez csak külsőség, de az ünnepélyességet mindenképpen emeli. Misére mi magunk is szép ruhában megyünk, templomunk is legyen akkor szép „ruhában”.

– **Templomi virágozáshoz szükséges, hogy valaki ezt tanulja, vagy elegendő egy általános szépérezék?**

– Biztos sokkal szebb díszek készülnének, ha én is tanultam volna ezt. Sajnos nincs ilyen irányú képzettségem, csak a szépérezék és kreativitás. Terveim között szerepel, hogy elvég-

zek egy ilyen képzést, hogy kicsit fejlődjek ezen a téren és már értő módon nyúljak a virágokhoz. Azonban mindig is szerettem kézműves dolgokkal foglalkozni. Amíg kisebbek voltak a gyerekek erre több időm is volt. Most ezt pótolja a templom díszítése. Igyekszem kicsit kilépni a meg-

szokottból és olyan díszítést kitalálni, ami kifejező, de nem annyira megszokott. Ennek eredménye volt az ideai nagybójt és virágvasárnapi dísz.

– **Mi jelent nagyobb kihívást: megoldani pl. az ifjú házasulandó kéréseit, vagy megtalálni az egyensúlyt abban, hogy a kevesebb néha több?**

– Én alapvetően „a kevesebb néha több” elvének vagyok híve, sokszor ez kifejezőbb. Természetesen esküvő esetén első az ifjú pár elképzelése, igyekszem egyéni kéréseket is teljesíteni a lehetőségek határain belül. Talán az jelent nagyobb kihívást, hogy templomunk klímája nem a megszokott, így nyáron nagyon hamar tönkremennek a vágott virágok. Ezért már évek óta a nagy nyári melegben „csak” cserepes orchideákkal szoktam használni, de igyekszem ebben is valami újszerűt kitalálni.

Ami még nehéz ebben a feladatban,

hogymindig résen kell lenni, egy két nap és a virágok elhervadnak, tönkremennek, így folyamatosan rájuk kell nézni. Ebben sokan segítségemre vannak, mindig van valaki, aki hoz friss virágot.

– **Ha részt veszel valahol egy ünnepségen, szemed azonnal megfigyeli a díszítést. Szoktál ötletet meríteni más templomokban látott dekorációkból, vagy ebbe a templomba mindig valami speciális kell, hiszen nem a szokványos stílusú a templomunk?**

– Valóban bárhol máshol vagyok szentmisén az első között a díszítést figyelem meg. Sok helyen találkoztam már nagyon szép kompozíciókkal, sok helyről merítettem már ötletet, például Assisiben a Szent Ferenc Bazilikában láttam egy nagyon szép díszet, amit egyszer szeretnék megvalósítani. Ugyanakkor minden szerénytelenség nélkül mondhatom,

hogymindig résen kell lenni, egy két nap és a virágok elhervadnak, tönkremennek, így folyamatosan rájuk kell nézni. Ebben sokan segítségemre vannak, mindig van valaki, aki hoz friss virágot.

– **Ha részt veszel valahol egy ünnepségen, szemed azonnal megfigyeli a díszítést. Szoktál ötletet meríteni más templomokban látott dekorációkból, vagy ebbe a templomba mindig valami speciális kell, hiszen nem a szokványos stílusú a templomunk?**

– Valóban bárhol máshol vagyok szentmisén az első között a díszítést figyelem meg. Sok helyen találkoztam már nagyon szép kompozíciókkal, sok helyről merítettem már ötletet, például Assisiben a Szent Ferenc Bazilikában láttam egy nagyon szép díszet, amit egyszer szeretnék megvalósítani. Ugyanakkor minden szerénytelenség nélkül mondhatom,

Kertrendezés a Bazitai templom körül

Amikor templom díszítésről gondolkodunk, hajlamosak vagyunk csupán virágról, virágozásról, díszek felhelyezéséről, dekorációról töprengeni. Pedig a templom díszítéshez tartozik az is, amikor a környezetét igyekszünk rendben tartani, azért dolgozunk, fáradozunk és hozunk áldozatokat, hogy minél szebb legyen a templomkert, a virágágyás, a bokor formája, vagy éppen a templom környéke, közvetlen környezete.

A bazitai templom kívülről szinte teljesen megújult, belül tovább folynak a munkálatok, de feladatból úgy néz ki, valóban nem fogyunk ki.

Az építési törmeléket folyamatosan elhordták, de a templomkertben található még olyan kupacok, amelyek elhordásra kerülnek majd. Az eltávolított dolgok, fel nem használt elemek, bontott zsalu részek, korhadt faanyag, stb. nem kell, hogy ott legyen tárolva, azok hamarosan eltakarításra kerülnek.

Elkészült a vízvezeték bekötésének tervezetése, engedélyeztetése a templomkertbe, folyamatban van a kerti csap kiépítése, így ezentúl a takarításhoz, öntözéshez nem kell majd vödörben messziről hordani a vizet.

Együttal a templom régi kerítésének rendbetétele is időszerűvé vált.

Több okból is. Mivel szeretnénk, ha templomunkat az idősebb, nehezebben mozgó hívek is könnyebben meg tudják közelíteni, a tervezett rámpa kialakítása miatt mindenképpen hozzá kellett volna nyúlni a kerítéshez. Ezzel indultunk neki, de amikor jobban megvizsgáltuk a kerítés állapotát, kiderült, hogy az egész kerítéssel kezdeni kell valamit, mert egész nyomvonalán lábazatával együtt nyugati irányba elmozdult, megdőlt. Éppen ezért határozott a képviselő testület, hogy megvizsgálattjuk, mit érdemes tenni. Mint kiderült, a kerítésnek nem volt rendes alapja. Gyakorlatilag teljesen új kerítést kellett volna építeni. Megfelelőbbnek láttuk, hogy tereprendezéssel, szép parkosítással Bazitának és a templomnak egy olyan teret biztosítunk, amely nincsen elkertelve, így hívatóbb és azt üzeni, hogy szívesen látunk mindenkit. Érezze magát megszólítva az arra járó, hogy odalépjen a tavaly felújított kereszt elé, a padon megpihelve imádkozzon egy kicsit, mielőtt tovább folytatja útját.

A kerítés tehát elbontásra került, mégpedig a helyi hívek közös összefogásával, társadalmi munkában.

Mivel a templom amúgy is dombon van, kellőképpen elkülönül, így a parkosított előkert még kellemesebb közösségi hely lehet, ahová meg tudunk hívni mindenkit, ott élőket és

vendégeket, hogy Jézus közelébe lépjenek.

A két darab, mára már a telefon vezetékét és a nagyfeszültségű kábeleket elérő, ezek miatt az áramszolgáltató által visszanyesett (nem formára vágott) tujákat kivágtuk, hogy újabb kis cserjék kerüljenek majd a helyükre.

Virágzás és parkosítás vár még ránk. Az Attila szobor egy kissé tájidegen a templomkertben, annak is megfelelőbb helyet próbálunk keresni. Az elbontott kerítés helyén a részsüt meg kellett formálni, hogy könnyen gondozható legyen. A könnyebb, lépcsőmentes feljutáshoz a rámpát ezek után kellett megépíteni, megigazítani a jelenlegi lépcső megdőlt fokait, valamint megfelelő kapaszkodó kiépítése is folyamatban van, amely szintén a könnyebb feljutást hivatott segíteni.

A kerti padokat szilárd alapra kell helyezni, nehogy megbillenjenek és ezzel bárkinek is balesetet okozzanak. A vízóra aknát pedig úgy kell kialakítani, hogy az sem a kaszálást ne akadályozza, se a folyamatosan kialakuló előkert használatát és látképét ne befolyásolja.

Örömmel vesszük, ha az itt lakók sajátjuknak érezve a kertet, segítenek annak rendezésében! Reméljük, valóban elnyeri az itt lakók tetszését!

Az altemplom virágtartói

Templomunk egyedi szakrális tárgyait bemutató sorozatunkban egy olyanhoz érkeztem el, ami nem is annyira egyedi, nem is annyira szakrális, de a templomunkban van és fontos.

Ha vendégem érkezik, szívesen viszem le az altemplomba is. Nemcsak a mozaik miatt, hogy megcsodálhassa a sok ezer kicsi kis üvegdarabból álló alkotást, hanem mert valahányszor ha lemegyünk, az első, hogy milyen szép egységes, rendezett kép fogadja a látogatót. Ennek sok összetevője lehet: egységes a fedlapok arculata, barátságos a színek harmóniája, nyugalom, csend és béke honol az itt nyugvók földi maradványainál.

És bizony az sem utolsó szempont, hogy a virágok milyen állapotban vannak. Egy átlagos temetőben (sajnos) – ahogy szokták mondani – „a kutyát nem érdekli”, hogy hány hete rohadnak a virágok az elszáradt koszorún, hogy a víz hónapok óta ott poshad és bűdösödik, mert senki gondot nem visel rá, hogy vizet cseréljen benne, hogy mindenszentekkor kihelyezett mécses még húsvétkor is

ott „díszleg”, csak felborítva, kupak nélkül, besározva és meg-meg égve. Fáj látni a temetőben a gondozatlan, elhagyott sírhelyeket. Ugyanakkor lélekmelengető, amikor egy szép, gondozott sír mellett megyek el. A lefedetlen sírokon látni a szépen megkapált földet, a gondosan elültetgetett kisvirágot, a formára vágott kis tuját, az élénk színű vágott virágot, amelynek még talán illatát is érezni, mert a vázában frissen cserélt víz van. A fedett sírhelyek szépen le vannak söpörve, túlevelektől megtisztítva, nincs rajtuk elszáradt koszorú, a vázában pedig élő virág van, nem pedig évek óta kint hagyott, megfakult művirág.

Az altemplomban mindezek pedig hatványozottan fontosak. Hiszen zárt térben a vázában hagyott víz és benne rothadó virág orrfacsaró szaga azonnal betöltené az egész teret. A szanaszét hagyott vázák, az elrepedt kaspókból folyó víz mind-mind azt a látszatot keltenék, hogy itt a halottakról nem megemlékeznek, hanem elfelejteni hozzák ide őket. Persze ez az áldott állapot nem azért van, mert itt aztán mindenki hirtelen milyen rendes hozzátartozó, rendszerető és gondos gyászolóvá válik,

hanem mert vannak jólelkű és önzetlen emberek, akik hétről hétre önkéntes alapon jönnek és takarítják nemcsak a templomot, hanem az altemplomot is. Fáj, hogy látják, hogy hetek óta nem viszik el a hozzátartozók az itt hagyott koszorút, az elhervadt virágot, a kiégett mécsest. Pedig, amikor sírhelyet váltott itt valaki, akkor elfogadta, hogy ügyelni kell az altemplom rendezettségére is.

A virágállványunk és a hozzá tartozó vázák tisztán tartása, rendezése is odafigyelést igényel. Még hozzá szeretetből fakadó odafigyelést. De boldog lennék, ha valaki(k) azt mondanák, hogy „atya, erre a két hétre én vállalom, hogy elmosom a vázákat, rendezem a virágokat”. Készítenénk egy beosztást, és csak ezzel a kis odafigyeléssel megkönnyítenénk, hogy az önkéntes se fáradjon bele, hanem még nagyobb odaadással végezze ezt a szolgálatát!

A virágállvány azért került beszerzésre, mert igény mutatkozott arra, hogy abban a térben egységes és rendezett körülmények között lehessen az emlékezés virágait elhelyezni. Két virágállványunk van, mindegyikre vázák sora tehető, hogy a virágok még szebbé tegyék az egész teret. Az altemplomban lévő vázák pedig nemcsak temetéskor kínálnak lehetőséget friss virágok elhelyezésére, hanem év közben is. Noha más temetőben senki nem várja el, hogy más biztosítsa a szeretteim sírjához a vázát, itt ezt sokan evidenciaként értelmezik. Nem is ezzel van a legnagyobb gond, hanem, ha használja, de soha gondot nem fordít rá. Bizony, ezt is meg kell tanulni, hogy miként kell egy közös urnafal szakasznál a saját és mások hozzátartozóinak méltó emlékhelyét biztosítani!

Galambos István: Hitem szerint

Míg tart az utam, halld meg, Uram,
könyörgésem - én ezt teszem
mindazokért, kiknek véget ért
földi létük, gyötört testük
megbékélt - porába visszatért
- lelkük örök hazára vár.

Hosszú lenne most felsorolnom
kislányom, öcsém, szüleim,
minden eltávozott rokonom,
jó barátom - kiknek nevét
pihenni térve elmormolom
Uramnak, Örök Bírómnak.

Irgalmát kérem - azt remélem,
hogy kegyes lesz és megkegyelmez
bűnbánó lelküknek - így lehet
nekik öröm az örök élet...
Bizakodom - ha majd távozom,
lesz, ki értem is szól... egy napon.